

nerozhodno, zdali zažalované pohledávky vznikly z téže či z několika objednávek. Toto stanovisko odvolacího soudu jest mylné, protože, nejde-li o pohledávky z jednoho nebo jednotného právního jednání a jde-li o pohledávky z různých právních jednání jako na příklad z několika časově oddělených kupních smluv, mohou tyto pohledávky každá zvlášť býti zažalovány a sečísti jest jen ty, které byly uplatňovány touž žalobou (§ 55 j. n.). Nebylo by tedy v tomto případě sčítati pohledávky, neboť jsou uplatňovány ve dvou žalobách, leda že by šlo o části pohledávky jediné, z jedné objednávky vzniklé. Co se týče splatnosti pohledávek, je tato okolnost při určování věcné příslušnosti vůbec nerozhodna a opačné mínění odvolacího soudu nemá v zákoně opory. Dle toho důvody, o které je napadené usnesení opřeno, odpadají a nutno zkoumati, zdali opodstatněny jsou výtky, jež se činí v odvolání usnesení prvního soudu, jímž se týž prohlásil za příslušna. Dlužno zkoumati, zdali první soud správně ocenil provedené dukazy, když na základě nich zjistil, že jde o pohledávky z různých, spolu nesouvisejících nákupů, a zdali první soud právem pomínil dukazy, které že nepředseval, se v odvolání vytýká a kterými mělo býti prokázáno, že požadované pohledávky mají puvod v jedné objednávce a jsou tudíž jen částmi jedné pohledávky. Kdyby správným bylo nalezeno zjištění (závěr) prvního soudu o různém vzniku a právním základu zažalovaných pohledávek, byl by po rozumu Šu 49 čís. 1 a Šu 55 j. n. okresní soud nepochybně příslušným, protože žádná z podaných žalob nezní na více, než 5000 Kč a spojení jejich k jednotnému projednání (§ 187 c. ř. s.) na příslušnost vlivu (§ 29 j. n.) nemá, a opačně, pakli by uznáno bylo, že jde o pohledávky z jednoho jen právního jednání, tedy o dluh jediný a pouze na části rozdělený, byl by při celkové jich výši přes 5000 Kč (§ 55, druhá věta j. n.) příslušný sborový soud a bylo by naň (§ 475 odstavec druhý a § 476 c. ř. s.) věc odkázati.

Čís. 2452.

Povoleny-li týmž usnesením podle třetího odstavce Šu 350 ex. ř. vklad vlastnického práva pro dlužníka a vnuceného zástavního práva pro vymáhajícího věřitele, platí v tom i onom směru 14denní rekursní lhůta.

(Rozh. ze dne 4. dubna 1923, R I 312/23.)

Soud své stolice povolil k návrhu vymáhajícího věřitele Josefa S-a podle Šu 350 ex. ř. 1. exekuci vkladem dlužníkovu práva vlastnického k nemovitostem zapsaným ve vl. čís. 52 v D. za současného vkladu práva zástavního pro Občanskou záložnu v L. za postoupené jí pohledávky Ludmily W-ové 12.000 Kč a nezl. Blaženy W-ové 18.000 Kč, 2. exekuci vkladem práva zástavního na zmíněné nemovitosti k vydobytí vykonatelných pohledávek Josefa S-a 15.000 Kč a 3699 Kč s přísl. Rekursní soud stížnost dlužníka a občanské záložny v L. odmítl pokud směřovala proti části 1. napadeného usnesení a zamítl ji, pokud napadala část 2. usnesení prvního soudu. Důvody: Napadené usnesení bylo doručeno stěžovatelům podle zpátečních lístků poštovních

dne 6. prosince 1922, stížnost jejich podána byla na soudě teprve dne 20. prosince 1922, kterýmž dnem jest i datována. Rekursní lhůta v exekučních věcech činí podle §u 65 ex. ř. 8 dnů, pokud v zákoně nejsou stanoveny odchylky. Takové odchylky zná exekuční řád jen tři, v kterýchžto případech činí lhůta rekursní výjimečně 14 dnů, totiž v případě rozhodnutí o návrhu na exekuci na základě cizozemského titulu exekučního ve smyslu §u 83 odstavec třetí ex. ř., při povolení vnučeného práva zástavního pro pohledávku vymáhajícího věřitele ve smyslu §u 88 čís. 2 ex. ř. a konečně při dodatečném vkladu práva zástavního v pořadí poznámky o zavedeném řízení dražebním ve smyslu §u 208, odstavec druhý ex. ř. Z případů těchto jest výjimečný případ §u 88 čís. 2 ex. ř. obsažen v napadeném usnesení pod čís. 2, takže proti této části usnesení byla stížnost, podaná čtrnáctého dne po doručení usnesení prvního soudu, včasnou. Naproti tomu exekuci povolenou v usnesení pod čís. 1 nelze zařaditi pro žádný z výjimečných tří případů exekuce, při nichž lhůta k rekursu činí více než 8 dnů, jest tedy stížnost proti první části usnesení, podaná čtrnáctého dne po doručení, opožděnou a bylo ji ve smyslu §u 526 c. ř. s. a §u 78 ex. ř. bez dalšího odmítnouti. Pokud stížnost brojí proti exekuci povolené v usnesení prvního soudu pod čís. 2, není oduvodněnou a bylo ji zamítnouti, neboť soudu exekučnímu byly předloženy dva vykonatelné směnečné platební příkazy, ze kterých pravost pohledávek vymáhajícího věřitele, k jichž vydobyti žádal za povolení exekuce vkladem práva zástavního, jasně byla patrna, takže prokázal řádný exekuční titul podle §u 1 čís. 2 ex. ř. Stěžovatel dovozuje nepřipustnost této exekuce jen z toho, že první soud povolil současně neprávem vklad vlastnického práva dlužníkovu podle §u 350 ex. ř. a že bez něho nelze ani vklad zástavního práva pro věřitele povolit po rozumu §u 7 ex. ř. a §u 21 knih. zák. Tento důvod stížnosti padá však tím, že povolení vkladu dlužníkovu vlastnického práva zůstává v platnosti, poněvadž stížnost proti tomuto usnesení prvního soudu byla odmítnuta jako opožděná.

N e j v y š š í s o u d zrušil usnesení rekursního soudu a nařídil mu, by znovu rozhodl ve věci samé.

D ů v o d y:

Jde tu o usnesení jediné a nikoliv o usnesení dvě, neboť při exekuci podle §u 350 odstavec třetí ex. ř. musí býti ve prospěch povinného vklad práva, na něž má býti exekučně vloženo zástavní právo pro věřitele, jako nezbytný předpoklad předem povolen, tvoře nerozlučný celek s usnesením dalším, přímo vymáhajícího věřitele se týkajícím. Lhůty k opravným prostředkům se řídí v tomto případě dle druhu exekuce, sloužící vymáhajícímu věřiteli k ukojení jeho nároků, v tomto případě podle povolení vnučeného zřízení práva zástavního knihovním vkladem ve vl. čís. 52 v D. Lhůta rekursní v tomto případě jest dle §u 88 čís. 2 ex. ř. 14denní. Jest proto rekurs proti usnesení první stolice doručenému stěžovateli dne 6. prosince 1922, došlý na soud první stolice dne 20. prosince 1922 podán včas a stalo se odmítnutí jeho neprávem. Jelikož se rekursní soud následkem toho věci samou nezabýval, musilo

usnesení jeho v tomto bodě býti zrušeno. Stejně musilo býti zrušeno i další zamítavé usnesení. Rekursní soud, vycházející z omylného názoru, že jde o dvě různá usnesení, k nimž běží dvě různé lhůty k rekursu (8 a 14denní), měl za to, že se stalo usnesení co do vkladu práva vlastnického, byvši napadeno domněle opozděným rekuresem, pravoplatným a že tudíž usnesení proti vnucenému zřízení práva zástavního vkladem na nemovitost podle pravoplatných exekučních titulů nemůže býti více napadeno. Leč tuto navrhovanou exekuci lze povolit jen tehdy, je-li tu předpoklad pro její povolení (vklad vlastnického práva k nemovitosti nebo vklad pohledávky). Jelikož tento předpoklad nebyl rekursním soudem, jenž ho považoval omylem za pravoplatný, přezkoumán, nezbylo než i druhou část usnesení zrušiti, neboť tato jen současně s první částí povolena nebo zamítnuta býti může.

Čís. 2453.

Lze povolit exekuci zabavením pohledávky dlužníka proti pojišťovně, třebaž ještě nenastal případ pojistný.

(Rozh. ze dne 4. dubna 1923, R I 318/23.)

Vymáhající věřitel žádal za povolení exekuce zabavením pohledávek dlužnice Nelly B-ové, jež povinná strana v případě úmrtí Klementiny R-ové od pojišťovny P. ve Vídni po případě od její filiálky nebo její generální reprezentace v Praze na základě pojistky čí. 501.783 splatné 27. listopadu 1923 penízem 126.092 K 99 h a pojistky čí. 501.782 splatné 7. listopadu 1923 penízem 25.999 K 12 h má k požadování. Soud první stolice exekuci povolil, rekursní soud exekuční návrh zamítl. Důvody: Podle §u 294 ex. ř. lze vésti exekuci na peněžitě pohledávky povinné strany jich zabavením, což vykoná se tím, že soud exekuci povolující zapoví poddlužníkovi, by dlužníkovi neplatil, vždy však musí tu býti již existentní peněžitá pohledávka dlužníkovou proti osobě (straně) třetí. Dle vlastního udání vymáhající strany v návrhu exekučním vzejí mají Nelly B-ové proti pojišťovně P. z pojistek pohledávky, na které exekuce vedena býti má, teprve v případě úmrtí Klementiny R-ové. Toho času nepřisluší straně povinné proti pojišťovně ještě žádná peněžitá pohledávka, nejvýše by se mohlo jednati o vyhlídku a naději na ni, pojišťovna není v poměru k povinné poddlužnicí, není tu toho času ani předmětu exekuce (§ 54 čí. 3 ex. ř.) a exekuce dle §u 294 ex. ř. jest proto nepřipustnou.

N e j v y š š í s o u d obnovil usnesení prvního soudu.

Důvody:

Rekursní soud neposoudil věci správně, maje za to, že povinné straně nepřisluší peněžitá pohledávka proti pojišťovně. Pohledávka tu jest i podle tvrzení povinné strany, ježto pojišťovna jest povinna vyplatiti nejdéle 27. listopadu 1923, po případě i dříve, částky v pojistkách vyznačené. Pohledávka přísluší povinné straně; jest ovšem podmíněna tím,